

Зарічненщина вправі пишатись. Літопис видатних імен краю гідно поповнили кандидати медичних наук, лікарі-хірурги Петро Петрович та Юрій Петрович Бакунці. Ця звістка має бути однаково приємна і жителям Зарічного (саме в райцентрі нині проживають батьки молодих науковців), і жителям Мутвиці, де раніше мешкала родина Бакунців. А особливо - педагогічному колективу Мутвицької ЗОШ. Саме в стінах цієї школи набували свої знання брати-близнюки. Якщо захист дисертацій Юрія та Петра Бакунців є унікальним для всієї України – то для рідного краю й поготові.

Здавалося б, тридцять три роки – не такий уже й великий відрізок життєвого шляху. Для декого – це лиш початок становлення, самоутвердження в житті. А Юрій та Петро встигли надзвичайно багато. Й не лише тому, що вже мають наукове звання та до десятка наукових робіт і патентів України на винаходи. В професійному заліку обох хірургів – не одна успішно проведена надскладна операція, не одне врятоване життя. Готуючи цю публікацію, довелось прочитати чимало матеріалів про наших талановитих земляків в наукових виданнях та різноманітних відгуків і коментарів, стосовно професійної діяльності хірургів Бакунців, в соціальних мережах. Ось деякі з них: "Юрію Петровичу, Петре Петровичу! На всі сто відсотків - Ві лікарі від Бога!", "Пишаюсь тим, що маю таких учнів. Доземно кланяюсь Вашим батькам". Про це веду мову й з мамою успішних синів Нелею Леонідівною.

- А знаєте, скільки пацієнтів, зовсім не знайомих нам людей, телефонують нам з батьком і кажуть: "Ваші сини – справжні ангели!

ФЕНОМЕН БРАТІВ БАКУНЦІВ

2 червня 2016 року на спеціалізованій Вченій раді Національного медичного університету імені О.О.Богомольця відбувся успішний захист кандидатських дисертацій двох братів-близнюків (унікальний випадок для України) – Петра Бакунця та Юрія Бакунця. Основний науковий та професійний шлях братів був тісно пов'язаний з НМУ. До того ж, у обох братів один науковий керівник – завідувач кафедрою хірургії №1 НМУ професор Дронов Олексій Іванович.

порядності вчилися, перш – на – перш у своєї бабусі – Нонни Олександрівни. І Петро, і Юрій – надзвичайно прості в спілкуванні, без всякого там гонору й дуже дружєлюбні. Вони завжди були, як одне ціле. Можливо, саме тому, що близнюки. Через те в них і уподобання

з районною газетою "Полісся". Юрій Петрович якраз мав складну операцію, тож розмову на себе взяв Петро Петрович.

- Чи не шкодуєте про те, що хірургія взяла верхи над футболом? - найперше, що запитую у свого співрозмовника.

нашій клініці так прийнято, якщо пацієнти з Рівненщини – то це пацієнти Бакунців. Звідки б хворий не був – кожен лікар відчуває на собі колосальну відповідальність за його здоров'я та життя. Та коли ти ведеш когось із земляків – морально важче в рази.

- Чи мають близнюки-Бакунці якусь відмінність в характері, й чи частенько користувались тим, що такі подібні?

- Юрій у нас більш емоційний, я – більш стриманий. Я більше люблю риболовлю, а брат-полювання. В університеті було кілька разів, що відповідали на заняттях один за одного. Хоча робили це заради жартів. На екзаменах своєю схожістю не користувались.

Петро Петрович розповідає про участь у наукових медичних конференціях. Нещодавно повернулись з Мінська. На конференції в Чернівцях професор Дронов довірив йому виступ з доповіддю. У кожного з хірургів Бакунців свій графік проведення операцій. Проте частенько вони стоять за одним операційним столом разом. Особливо, коли це надскладні випадки. А таких в медичному Центрі не бракує. Не раз уже велася мова про стажування за кордоном. Звісно, набратись досвіду в іноземних колег хірурги Бакунці не проти. Але обоє вважають, що мають жити і працювати в Україні. Полісся для обох – святе місце, де народились і виростили, де живуть найрідніші люди на світі – батьки. Їм сини безмежно вдячні і за науку, і за виховання. А ще на Зарічненщині живе багато щирих і добрих друзів: тих, з ким крокували шкільною стежкою, тих, з ким пліч-о-пліч захищали спортивну честь району у футбольній збірній. Близнюків Бакунців теж усі добре пам'я-

Дякуємо їм за врятоване життя. Дякуємо Вам за Ваших синів!" – розповідає пані Неля. – А вони ж навіть і не мріяли про те, що ста-
ли лікарями. Хлопці з дитинства захоплювалися спортом. Особливо – футбол. Думали, що стануть видатними спортсменами. Бо всерйоз хотіли зайнятись цією справою. Приклад подала наша старша донька Зоряна. Вона успішно здала екзамени до Київського медичного університету імені Богомольця. Досить успішно навчалась в цьому закладі. Й, коли через чотири роки потому Петро та Юрій закінчили школу, ми вдома завели мову про те, що спорт є спорт. Він любить молодих. А професію потрібно обирати на все життя. Як не дивно, сини погодились з нашими доводами. Без всяких протекцій, завдяки власним знанням, успішно склали іспити до Київського медуніверситету. Певне, кожен батько, кожна мама пишаються своїми дітьми. Як же інакше?! А ми з чоловіком – особливо. Бо ж всі троє стали справжніми професіоналами своєї справи. Зоряна – сімейний лікар, Юрій та Петро – прекрасні хірурги. Всіх своїх успіхів досягли виключно завдяки своєму розуму та шаленій працездатності. Вони з дитинства росли працелюбами. Завжди нам допомагали по господарству. Наш тато – Петро Антонович – справжній трудоволік. Гадаю, країни пам'ятають його по роботі в Мутвицькій "Сільгосптехніці". Знав і вмів, здається, все. Й хлопці оце працелюбство успадкували саме від нього. А душевної доброти,

одне на двох – спорт. Через те й однакову професію обрали. Й далі весь свій шлях продовжують іти пліч-о-пліч.

Це дійсно так. У братів Петра та Юрія Бакунців однаковий життєвий шлях, що розпочатий одночасно 6 травня 1983 року, з моменту дня їх народження. Обидвоє успішно закінчили у 2000 році Мутвицьку ЗОШ та стали студентами НМУ ім.О.Богомольця зі спеціальності "Лікувальна справа". З 2006 по 2009 рік – лікарі-інтерни кафедри загальної хірургії №1 цього ж медичного університету. Далі – навчання в клінічній ординатурі, аспірантурі на кафедрі загальної хірургії №1 НМУ ім.О.Богомольця. І успішний захист кандидатських дисертацій в один день – 2 червня 2016 року. Це – унікальний випадок на теренах України. З 19 присутніх на захисті членів спеціалізованої Вченої ради – усі проголосували "За". З 2011 року по нинішній час лікарі-хірурги Петро та Юрій Бакунці успішно практикують в Київському міському Центрі хірургії захворювань печінки, жовчних протоків та підшлункової залози імені В.С.Земскова. Щоденні довготривалі операції, а подекуди вони тривають 10-12 годин, здавалося б, не мали лишати часу для наукової діяльності. Проте, Петро Бакунець – автор 7 наукових робіт та 5 патентів України на винаходи. Юрій Бакунець є автором 7 наукових робіт та 8 патентів України на винаходи. До того ж, обоє минулоріч пройшли курси спеціалізації з онкогінекології. У своєму щільному робочому графіку віднайшли час і для спілкування

- Ну, футбол, і взагалі спорт, назавжди залишаться головним захопленням у житті. А ось те, що хірургія – це справа нашого життя, ми вже добре зрозуміли на другому курсі медуніверситету. Й жодного разу не пожалкували про свій вибір, – розповідає Петро Петрович. – Нам дуже пошанувало з тим, що маємо поруч такого керівника, такого наставника як доктор медичних наук, професор Олексій Іванович Дронов. Надзвичайно пишаємось тим, що працюємо разом з ним в одній команді.

- Чи легко хлопцям з глибинки було завойовувати місце під сонцем?

- Хочу сказати, що будь-який професіонал прагне мати в своїй команді саме спеціалістів. Тих, хто власною працею, власними знаннями робить своє ім'я, а не тих, хто потрапляє до престижного закладу за протекцією. Ми з Юрієм дуже хотіли займатись хірургією. Бо це спеціалізація, яку відчуваєш руками, в першу чергу. Хотіли не просто бути асистентами, а й самим оперувати. І не просто оперувати, а робити надскладні операції. Без наукового звання – це просто не можливо. Тому, паралельно з роботою в Центрі печінки, взялись за навчання в аспірантурі. Тож, на сьогоднішній день уже офіційно – кандидати медичних наук. Нещодавно з професором Дроновим обговорювали плани стосовно докторських дисертацій. Бо ж ніколи не варто зупинятись на досягнутому.

- Чи звертаються до Вас за допомогою земляки?

- Так, звісно. Взагалі, якимось в

Бакунців теж усе добре пам'ятають.

- Таких щирих, працьовитих і скромних дітей, якими були Юрій і Петро Бакунці, не можливо забути, – каже вчителька зарубіжної літератури Мутвицької ЗОШ Валентина Миколаївна Тумаш. – Пам'ятаю один із своїх уроків, на яких була присутня перевіряюча з Рівного. А у нас тема по повісті Марка Твена "Том Соєр". Бакунці взяли так заповзято характеризувати головного героя, що гостя з Рівного забула про те, що вона інспектує урок, й собі включилась до їх розповіді. Урок вийшов незабутнім. Перевіряюча потім розхвалила мене як вчителя, хоча я добре знаю, що успішним той урок став саме завдяки Юрію і Петру.

Хоч їм завжди подобались одні й ті ж дівчата – та кожному доля обрала свою пару. Дружина Петра – теж лікар. Й тепер він щасливий тато улюбленої 8-річної донечки. Дружина Юрія працює піар-менеджером в одній із столичних фірм. Виховують обох 3-річного синочка. Тож лаври батьків-близнюків ні Петру, ні Юрію, поки що не судились. Їх вправно перебрала на себе сестра Зоряна. У її сімействі годуються діти-близнята. До речі, чоловік Зоряни Петрівни – відомий лікар онкодерматолог. А відтак родина Бакунців уже веде лік медичній династії. Сподіваються всі, що вона матиме велике продовження.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

На фото: Юрій та Петро Бакунці разом зі своїм наставником, науковим керівником, професором Олексієм Дроновим